

Katolicismus – východně od Edenu

Knihy | 2.9.2011 @ 15.00

Pohled na katolicismus 21. století

Tato čerstvá publikace nakladatelství Křesťanský život byla na Duchovním soustředění AC doporučována i k mání. Bývalý katolický kněz Richard Bennett v ní kromě svého svědectví podniká nekompromisní a poněkud střemhlavou analýzu katolicismu jako nábožensko-mocenského systému, který v osidlech svých systematických nepravd svírá duše miliónů věřících.

Rozhodl jsem se posvětit si na tuto nesmlouvavou studii.

Autor: Richard Peter Bennett

Překlad: Mgr. Jana Bartoszová a Pavel Bartosz

Naložil Křesťanský život 2011

ISBN: 978-80-7112-155-8

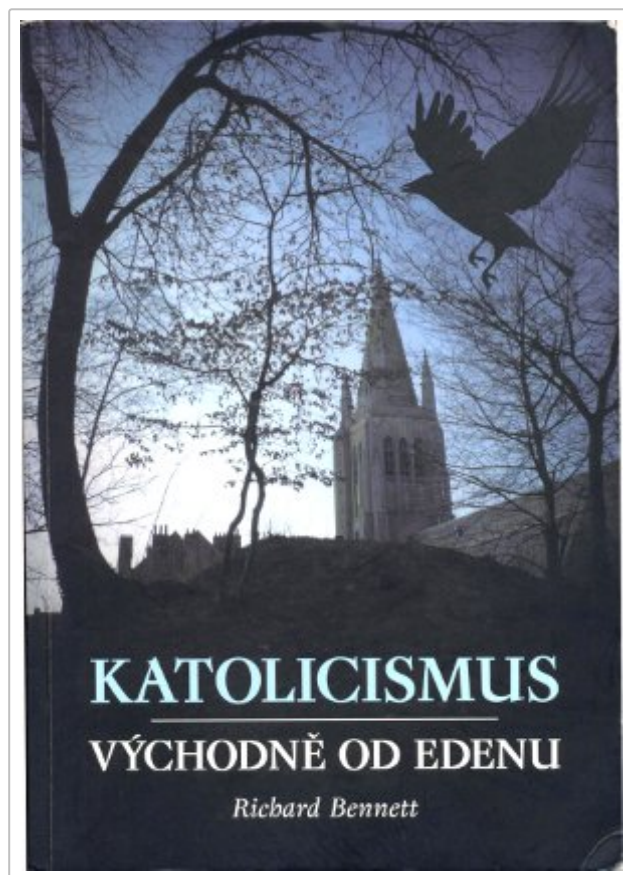
1. Od tradice k pravdě – svědectví znovuzrozeného kněze Richarda Petera Bennetta

- 1938 * Dublin, kat. rodina.
- jezuitská základní škola, od 1956 (18 let) přísný, asketický Dominikánský řád.
- 1963 vysvěcen na kněze, pokračuje na Andělskou uni. v Římě, ztrácí iluze, rozhoduje se pro misi.
- 1964 Trinidad, 7 úspěšných let.
- 1972 – začíná se podílet na CHO, přichází k úrazu, kvůli tomu začíná studovat Bibli a přikládat jí větší váhu, potom kolísání a vnitřní napětí mezi autoritou Písma a KC.

Má pracovní pozice vyžadovala umístění absolutní autority Božího slova pod nadřazenou autoritu římskokatolické církve. Tento rozpor znázorňuje mé počínání se čtyřmi sochami v kostele v Sangre Grande. Odstranil a rozbil jsem sochy sv. Františka a sv. Martina, protože druhé přikázání Božího zákona v Exodu 20,4 prohlašuje: „Nezobrazíš si Boha zpodoběním něčeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.“ Když někteří farníci protestovali proti odstranění obrazu Nejsvětějšího srdce a sochy Marie, ustoupil jsem, protože „vyšší moc“, čili církev římská, ve svém kánonu č. 1188 prohlašuje: „Praxe zobrazování a zpodobnění svatých v církvi k uctívání věřícím zůstává v platnosti.“ Ani jsem si nevšiml, že jsem se pokoušel podřít Boží slovo slovu člověka.
(s. 15)

Pozn.: Není mi dost dobře jasné, o co Bennettovi šlo. Mezi citovanou biblickou pasáží a citovanou pasáží kánonu není vůbec žádný rozpor: Bible hovoří o zobrazování Hospodina – o modlářství, kánon hovoří o zobrazování svatých. Socha Marie ani obraz Nejsvětějšího srdce nejsou zobrazením Boha.

Jeho argumentaci lépe rozumím ve světle následujícího verše z Exodu 20:

4 Nezobrazíš si Boha zpodoběním ničeho, co je nahoře na nebi, dole na zemi nebo ve vodách pod zemí.

5 Nebudeš se ničemu takovému klanět ani tomu sloužit.

Jakým způsobem však klanění a sloužení sochám na jeho farnosti probíhalo, Bennett nevysvětlil. Obrat „k uctívání věřícím“ cosi, pravda, evokuje. Já však nemám odvahu odhadovat „nebiblickost“ na základě jedné z kontextu vytržené formulace.

Revize 15. září 2011

Pozorný čtenář tohoto výtahu postřehl jistě nedotažené myšlenkové pochody, které jsem zde podnikl. Postřehy uznávám, staré ponechávám, příkládám úryvek z jeho vyjádření:

Hned na začátku recenze píšete: „*Není mi dost dobře jasné, o co Bennettovi šlo. Mezi citovanou biblickou pasáží a citovanou pasáží kánonu není vůbec žádný rozpor: Bible hovoří o zobrazování Hospodina – o modlářství, kánon hovoří o zobrazování svatých. Socha Marie ani obraz Nejsvětějšího srdce nejsou zobrazením Boha.*“

Z tohoto tvrzení je patrné, že jste neprošel katolicismem.

Pro katolíka je „Nejsvětější srdce Ježíšovo“ jednoznačným zobrazením Boha – berete-li v potaz, že Ježíš Kristus je Bohem. V příloze Vám zasiláme jako ukázkou typický obraz či zpodobnění „Nejsvětějšího srdce Ježíšova“. Pro katolíka je „Nejsvětější srdce Ježíšovo“ v podstatě ekvivalentem osoby Ježíše Krista!!!

„*Jakým způsobem však klanění a sloužení sochám na jeho farnosti probíhalo, Bennett nevysvětlil.*“

Uctívají takovou sochu jako Boha, neboť je to pro ně zosobněním Boha. Klečí před ní, klaní se jí, modlí se k ní (i když tvrdí, že při klečení před sochou neklečí před sochou, ale samotným Bohem)...

viz paragraf 1159 katechismu kat. církve: „*Posvátný obraz, liturgická ikona, představuje především Krista. Nemůže představovat neviditelného a nepochopitelného Boha; vtělení Božího Syna zahájilo novou „ekonomii“ obrazů: „Kdysi Bůh, který nemá ani tělo, ani podobu, nemohl být vůbec představován obrazem. Avšak nyní, když se dal vidět v těle a žil mezi lidmi, mohu vytvořit obraz toho, co jsem viděl z Boha ... Otevřenými očima nazíráme slávu Pána.*“

a především paragraf 1192: „*Posvátné obrazy v našich kostelích a v našich domech mají probouzet a živit naši víru v Kristovo tajemství. Skrze obraz Krista a jeho díla spásy se klaníme jemu samotnému. Skrze posvátné obrazy Matky Boží, andělů a svatých uctíváme osoby, které jsou na nich zobrazeny.*“

Co by se k argumentaci ohledně soch Marie a dalších svatých hodilo lépe je: „*V den, kdy k vám Hospodin mluvil na Chorébu zprostředku ohně, jste neviděli žádnou podobu; velice se tedy strážte, abyste se nezvrhli a neudělali si tesanou sochu, žádné sochařské zpodobení: zobrazení mužství nebo ženství, ... Deuteronomium 4:15–16,19“*

- Neustále váhal podřídit se zcela autoritě Božího slova, neboť by byl „*usvědčen Božím slovem, aby se vzdal role kněze jako prostředníka*“ (s. 16)
- 1985 nastal zvrat.

Na základě Písma jsem zjistil, že biskupové, které znám, nejsou věřící v biblickém slova smyslu. Většinou to byli pobožní muži oddaní kultu Marie, věrní růženci, cele loajální Římu, ale neměli nejmenší tušení o dokončeném díle spásy – dokonalé práci Ježíše Krista – a o tom, že spása je osobní a kompletní. Všichni kázali pokání za hříchy, lidské utrpení, skutky zbožnosti – „cestu člověka“, nikoliv cestu Boží. Díky Boží milosti jsem poznal, že člověk nemůže být spasen ani skrze církev, ani díky skutkům. „*Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás – je to Boží dar, ne na základě skutků, aby se někdo nemohl chlubit.*“

...

Když jsem viděl, že život v Kristu Ježíši nelze skloubit s věrností katolickým naukám, opustil jsem katolickou církev. (s. 16–17)

- Odjel na Barbados, poté do Vancouveru a do USA. V osmačtyřiceti začíná od píky.

Nakonec jsem ve věku čtyřiceti osmi let na základě jediné autority Božího slova a ze samotné Boží milosti přijal Kristovu zástupnou oběť na kříži. Jen jemu patří chvála. (s. 17)

- Oženil se a přestěhoval do Atlanty, r. 1988 do Asie jako misionář.
- Dnes slouží nedaleko Austinu v Texasu.

Všem milovaným katolíkům mohu povědět slova, která o Židech v listu Římanům 10,1 napsal apoštol Pavel: „Bratří, toužím z celého srdce a modlím se k Bohu, aby Izrael došel spásy. Vždyť jim mohu dosvědčit, že jsou plni horlivosti pro Boha, jenže bez pravého poznání. Nevědí, že spravedlnost je od Boha, a chtějí uplatnit svou vlastní; proto se spravedlnosti Boží nepodřídili. Vždyť Kristus je konec zákona, aby spravedlnosti došel každý, kdo věří.“

...

„Způsob zbožnosti“ v římské církvi katolíkovi brání, aby viděl, kde leží skutečný problém.

(s. 19)

2. Hospodin dal své slovo – neotřesitelnou autoritu

- Rozeznává farizejský tradicionalismus KC, srovnává jej s Mk 7,13.
- Vysvětluje metody klasické evngelikální hermeneutiky.
- Dokazuje, že v katolicismu (dále: kat.) je tradice nadřazená a že papež si nárokuje panování (30,31).
- Dokazuje napětí a opačnost mezi Biblí a kat. (cituje katechismus, kodex) v otázkách tradice, papeže a církve.
- Zde, jakož i po celý zbytek knihy se autor nezdržel zevrubné rekapitulace základních článků evangelikální teologie.

3. Tajemství katolického kněžství

- Hovoří o skandálech zneužívání dětí a jejich tutlání (40,41).
- Odkrývá základní sporný bod katolického kněžství: Kněz jako Boží prostředník, jako zástupce Krista.

To, co je postaveno před katolickou mládež, je specifické ztotožnění Krista a kněze. V tomto tvrzení není žádná nejistota, neboť i *Katechismus katolické církve* říká: „Služebník pak je v síle kněžského svěcení, které přijal, připodobněn veleknězi, má moc působit silou samotného Krista, kterého zastupuje (*virtute ac persona ipsius Christi*)“ [cit.: KKC, § 1548]

...

Zdaleka nejvznešenějším tvrzením je, že katolický kněz může přinést na oltář tutéž jedinou oběť, kterou nabídl Ježíš Kristus. To je nejvznešenější moc, kterou Řím svým kněžím dává. A tak vyučuje, že:

„*Kristova jediná oběť a eucharistie je jedna jediná oběť: ,Vždyť jde o jednu a tutéž oběť a sám Ježíš ji přináší skrz službu kněží, on, který jednoho dne obětoval na kříži sám sebe: různý je pouze způsob, jímž se oběť přináší.‘ ,V této božské oběti, která se koná ve mši svaté, je přítomen a nekrvavým způsobem obětován sám Kristus, který se obětoval jen jedenkrát krvavým způsobem na oltáři kříže.*“ [cit.: KKC, § 1367]

Výše uvedený citát obsahuje tři tvrzení. Za prvé, že Kristus je přítomen v podstatě obětního obřadu mše. Za druhé, že je člověkem obětován Bohu, a konečně tvrdí, že je obětován nekrvavým způsobem. Žádné z těchto tvrzení není pravda.

(s. 43–44)

- Kněz je tedy v kat. potřebný k samotnému prolití Kristovy krve.
- Dále odhaluje homosexualitu prostředí amerických katolických seminářů. Muži této orientace se tam údajně cítí pohodlně.

Okázalost katolických svátostí může naplnit touhu po krásnu, ale ne potebu být zadobře s Bohem. Tvrzení, že zachraňující osoba Ježíše Krista stojí za kněžským úřadem, je lež.

(s. 47)

Jako by mladé muže v životně důležitých orgánech zasahovala „dvojí nákaza“ – jak touha po moci, tak abnormální sexuální žádostivost.

(s. 49)

- Mnoho kněží se svého úřadu zřeklo na základě porozumnění listu Židům. Tento podává kněžství Ježíše Krista jako definitivní a naprosto dostatečné (50).

4. Papežství: Celkový pohled na jeho historii a povahu

- Nejzávažnější problém: Bůh garantuje, kněz disponuje (57).
- Dále popisuje vývoj papežství, falešné donace, zločiny ve prospěch zachování moci papežského úřadu. Obecně dokazuje historickou i teologickou podvrženost papežství.

5. Vlastní papež klíče apoštola Petra?

Duch svatý potvrzuje pravý význam verše tím, že tento text byl napsán v řečtině. Výraz pro Petra je v řečtině „petros“. Je mužského rodu a znamená kousek skály, trochu větší než oblázek. V protikladu k tomu výraz pro skálu v řečtině je „petra“. Je v ženském rodě, popisuje masivní skálu, která je svou velikostí obrovská a nepřemístitelná. Církev tak byla založena na masivní skále, nikoliv na pouhém úlomku horniny. Touto masivní skálou je zjevení dané Bohem Otcem v nebesích. (s. 83)

- Vyvrací rovněž Patrovo faktické biskupství v Římě a odvození papežství od jeho úřadu, který se tam zkrátka nekonal.

6. Křest, biřmování a pomazání nemocných

Jako kněz jsem opravdu věřil, že když přivedu lidi ke svátostem, přivedu je k samotnému Kristu. Ve všech farnostech, kde jsem sloužil, jsem obcházel dům od domu a povzbuzoval lidi, aby přicházeli do církve křtít děti a v poslední hodině volali pro kněze. Když jsem mohl lidi dostat ke svátostem, myslel jsem si, že je dostávám ke Kristu. (s. 95)

- Představuje svátosti jako bezvýznamné obřady, jejichž reálný dopad končí jejich vykonáním.

7. Setkání ve zpovědnici

„Kněží dostali moc, kterou Bůh neudělil ani andělům, ani archandělům.“ ... „Kdyby v církvi nebylo odpuštění hříchů, nebylo by žádné naděje na věčný život a na věčné osvobození.“ [cit.: KKC, § 983]

...

„Kdo chce dosáhnout smíření s Bohem a s církví, musí vyznat knězi všechny těžké hříchy, které ještě nevyznal a na něž si po pečlivém zpytování svědomí vzpomíná.“ [cit.: KKC, § 1493] (s. 111)

8. Mše jako oběť

9. Svaté přijímání

„Zatímco požehnaná Panna byla lidským nástroem, skrze který byl Kristus jedenkrát vtělen, kněz přináší Krista dolů z nebes a zpřístupňuje jej na našich oltářích ve věčnou oběť za hříchy lidí – ne jednou, ale tisíckrát! Kněz hovoří a hle! Kristus, věčný a všemohoucí Bůh, sklání svou hlavu v pokorné oddanosti kněžskému příkazu.“ [cit.: O'BRIEN. The Faith of Millions: The Credentials of the Catholic Religion] (s. 133)

V katolické církvi jsou kláštery, kde jsou řeholnice zasvěceny uctívání hostie, střídají se v tom neustále ve dne v noci.
(s. 139)

10. Epidemie mysticismu

- Odhaluje úsilí kat. o sjednocení s jinými náboženstvími na mystických rovinách.
- Buddhisté již duševní jednotu s katolicismem potvrzují (151), podobně evangelíci (152) a některé odnože letničních (potažmo charismatici, zmiňuje jména: Copeland, Hagin, Treat, Crouch, Hinn, Cho, ...).

Letniční hnutí Víry je jednoduše dramatizovaná forma mysticismu. Na nahrávce s kázáním Kenneth Copeland říká: „Ty nemáš boha v sobě, ty jím jsi.“ [cit.: COPELAND, K. The Force of Love. audiokazeta #020028]
(s. 153)

Jak již lze tušit, mnozí z těchto guru dramatizovaného mysticismu propagují společenství s katolicismem.

...

Katoličtí charismatici čerpají z mnoha zdrojů: tradiční mystiky svátostí, hnutí Víry a také katolické mystiky i zenové mystiky. V biblických termínech jsou třikrát mrtví ve svém odpadnutí, protože to, co zde bylo citováno, jsou ukázky nestoudnosti, rouhání a falešnosti.

11. Obrazy „Krista“ a evangelium

12. Tradice a biblická Maria

Známý biskup Fulton Sheen prohlásil:

„Pevně věříme, že to, čeho se někteří obávají ohledně muslimů, nebude naplněno, ale že islám bude místo toho obrácen na křesťanství – a to takovým způsobem, jaký si mnozí z našich misionářů nikdy nepředstavovali. Věříme, že k tomu nedojde skrze přímé učení křesťanství, ale skrze výzvu muslimům k uctívání Matky Boží.“ [cit.:

http://www.oloswestriver.org/mary_koran.htm 20.3.2003]

(s. 174)

- Přesvědčivě vyvrací těžkopádné doktríny o údajném Mariinu slibu panenství, o nanebevzetí, atd. atp.
- Vynáší na světlo kontroverze mariánských zjevení (187).
- Maria paralelní spíše s pohanskými bohyněmi než s čímkoli jiným.

13. Boží instituce manželství a její porušení Římem

14. Klášterní život

- Klášterní život jako chorý, scestný, škodlivý, úchylný (často homosexuální).

Slova Johna Wycliffa, která burácela v Anglii roku 1382, zaznívají i dnes: „Protože Ježíš Kristus prolil svou krev, aby osvobodil církev, dožadují se této svobody. Požadují, aby každý mohl opustit tyto ponuré zdi [kláštery], v nichž převládá kruté právo, a přijal poklidný život pod otevřenou nebeskou klenbou.“ [cit.: WYLIE, J. A. The History of Protestantism]
(s. 214)

15. Biblická jednota v Pánu a poslušnost papežství

Pro falešný ekumenismus je naopak typická institucionalizace a spojování různých skupin křesťanského vyznání za účelem údajné „společné věci“. Při tomto úsilí se jen málokdo znepokojuje nad tím, že jedna či více stran není obrácená. (s. 223)

16. Smlouva evangelíků s katolíky

Liberálové věří, že Bible je omylná. Vedoucí evangelikálové, jako John Stott a J. I. Packer, jejich tvrzení podporují. (s. 232)

Nejdrastičtější odchod od pravého protestantismu se přesto udál v USA v roce 1994, nějakých sedmnáct let po nottinghamské konferenci. Na konci května 1994 skupina dvaceti čelních protestantů a dvaceti vedoucích římskokatolické církve vytvořila dokument zvaný „Evangelíci a katolíci společně: Křesťanská mise ve třetím miléniu“ (ECT).

...

Zásadní klam tohoto dokumentu je jeho prohlášení o evangeliu. Signatáři tvrdí, že jejich víra se přibližuje ke Kristovu evangeliu, když prohlašují: „Prohlašujeme společně, že jsme ospravedlněni milostí skrze víru v Krista. Živá víra je činná v lásce, která není ničím jiným, než láskou Kristovou...“ [cit.: ETC, § 1] Aby to však bylo biblické, muselo by to znít: „Prohlašujeme společně, že jsme ospravedlněni *samotnou* milostí, skrze *samotnou* víru v *samotného* Krista.“ Slovo „samotný“ znamená, že dokonalá spravedlnost Ježíše Krista – a jen ona v něm samotném – je před svatým Bohem dostatečná k tomu, abychom my, nesvatí hříšníci, mohli být ospravedlněni. Avšak takto definované ospravedlnění by vylučovalo katolické svátosti, kněze, kteří spravují, což je pro katolíky zcela nezbytné. [cit.: KKC, § 775] Z evangelia zde bylo *ubráno*, když byl vynechán význam výrazu „samotný“. Stejně tak bylo k evangeliu také *přidáno*. ECT definuje víru, jako *živoucí víru činnou v lásce*. „Živá víra“ zahrnuje skutky a zvláště katolický křest. Dokumentuje to současné oficiální učení římskokatolické církve, že kořenem živé víry církve je myšlenka „hlavně skrze křest“. [cit.: KKC, § 249]

...

„Jestliže kdokoliv říká, že hříšník je ospravedlněn *samotnou* vírou v tom smyslu, že nic dalšího není požadováno ke spolupráci, aby se získala ospravedlňující milost, a že není žádným způsobem třeba, aby byl nakloněn aktivitou své vůle; ať je proklet.“ [cit.: DENZINGER, § 819]

(s. 233–4)

... ECT, kdž tvrdí: „Není teologicky správné ani rozumné užívat zdroje jedné křesťanské komunity [církve] k proselytizaci [evangelizaci] aktivních členů jiné křesťanské komunity.“ [cit.: ECT, § 5] Odkdy je tedy teologicky nesprávné odhalovat chyby a hereze?

(s. 235)

„Jestliže by kdokoliv prohlásil, že se skrze svátosti Nové smlouvy milost *neuděluje* vykonaným úkonem [ex opere operato], *ale že samotná víra v božská zaslíbení stačí k obdržení milosti: necht' je proklet*.“ [cit.: DENZINGER, § 851]

(s. 236)

- Jedním ze signatářů byl i Jesse Miranda z *Assemblies of God*

17. Shrnutí

Příloha 1: Písmo v rané církvi

Příloha 2: Apokryfy

Augustin a dva místní koncily v Severní Africe [393 Hippo a 397 Kartágo] byly neobvyklou výjimkou oproti běžnému odmítání apokryfů v rané církvi. [Není dokonce ani známo, nakolik Augustin apokryfy schvaloval. To, že je nazývá „deuterokanonické“, může znamenat, že jsou dobré pro čtení v církvi, ačkoli jsou nekanonické.] Přesto je tridentský koncil roku 1546 přijal a plně schválil jako součást svatého Božího slova.

(s. 259)

Příloha 3: Církev jako sloup a opora pravdy

Srovnání Bible a Katechismu katolické církve

- Opakování toho, co již bylo řečeno, v přehledných tabulkách.

Čtenářovo resumé

Autorova palba, jak to už bývá, má slabiny i silná místa. Vedle pronikavých postřehů a odhalení (chybný koncept kněžství, kolosálně tragické mariánství, ...) zahrnuje i poměrně laciné rádobry argumentace (úcta ke svatým vs. desatero, ...). [VIZ REVIZI 15. 9. 2011 VÝŠE!] Zvláštní pozornost si zaslouží část věnovaná ekumenickému úsilí KC a reakcí moderních evangelíků a charismatiků.

Bennettovi lze stěží vytknout, že by nebyl schopen porozumět katolicismu z jeho útrob: Vždyť v nich strávil celý život. Avšak právě toto silné osobní zaujetí ve spolupráci s jeho evidentní předpojatostí hodnotu jeho analýzy víceméně snižuje. Mé doporučení je proto velmi opatrné, adresované pouze těm, kdo jsou s to s nadhledem zařadit knihu na její (ne zanedbatelné) místo v apologetické knihovně. Neznamená to, že bych na ní shledal něco závažného k úplnému odmítnutí. Na katolicismu je cosi tuze sporného. Tak to zkrátka je a tato kniha všecko patřičně problematizuje.

Já však říkám, že slepý prohlédne jedině slovem Božím, ne slovem člověka. Prohlédne, aby viděl, co funguje a co ne!

<https://selah.cz/knihy/katolicismus-vychodne-od-edenu/>